

מ"ח 2448/16 - המבוקש: עומר פדילה נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 2448/16 - ב'

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

הմבוקש: עומר פדילה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבוקש: עו"ד ארז ינסקי

החלטה

א. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ובקשה למתן החלטה בעניינו של המבוקש, אשר ביום 2.6.14 הורשע בבית משפט השלום לתעבורה בפתח-תקווה, בעבירה של הפקלה אחראית געיה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], כנוסחה ביום ביצוע העבירה (ת"ד 3824-12-12; השופטת מ' כהן). על המבוקש נגמרו 20 חודשים מאסר בפועל; עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים; פסילת ראשונה בהגעה ל-12 שנים מיום שחרורו ממאסר; פסילת ראשונה בהגעה על תנאי ל-4 חודשים; וקנס בגובה 10,000 ש"ח. המבוקש מרצה את עונשו מיום 31.3.16.

רקע והליכים קודמים

ב. כאמור, המבוקש הורשע, לאחר ניהול הליכי הוכחות, בעבירות הפקלה אחראית געיה לפי סעיף 64א(א) לפקודת

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

התעבורה. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 10.12.29, עobar לשעה 8:52 ובסמוך לה, נהג המבוקש ברכב מסווג מצובישי בכביש מס' 444, מכיוון דרום לכיוון צפון, בנתיב השמאלי מבין שלושה נתיבים. באוטה עת עמד נdal גורעאני (להלן הנפגע) על אי-התנועה, בסמוך לכינסה הצפונית לעיר טيبة, והתקoon לחצות את הכביש משמאלו לימיין - כיוון נסיעת הרכב. ואולם, כאשר הוריד הנפגע את רגלו על הכביש, פגע בו רכבו של המבוקש עם חזיתו וכתווצהה מרכ השולץ לאוויר, נפל ואיבד את הרכתו. כתוצאה מהתאונה נגרמו לנפגע שבר ביד, וכן חבלות בראש וברגל ימין, והוא פונה לבית החולים. מיד לאחר התאונה איבד המבוקש שליטה על הרכב, סטה ברכבו שמאלה, עלה על אי-התנועה, חזר לכביש והוסיף לנסוע ב מהירות צפונה מבלי שוצר לעמוד על תוצאות התאונה. המבוקש הודה בשימוש ברכב לרבות בזמן התאונה, אך כפר בהימצאותו במקום התאונה בזמן קרותה.

ג. בתום הליכי ההוכחות, שכלו מספר ניכר של עדים, פסק בית המשפט לתעבורה ביום 14.2.6.14, כי המבוקש עשה את המיחס לו בכתב האישום. בית המשפט סマー את הכרעתו על עדותו המהימנה של עד ראה, אשר בנסעו זיהה במראה של מכוניתו את רכבו של המבוקש כרכב הפוגע, ועל כן נצמד לרכב הפוגע, שניסה לבסוף, ורשם את מס' לוחית הזיהוי אותו מסר למשטרה בטלפון. את הרכב תיאר כטנדר בצעע כספ' כהה עם מתן של פירמידה משולשת המשמשת בעלי מלאכה. בית המשפט קבע כי עדות עד הרואה הייתה עקבית ואמינה וכי התרשם שמדובר בעד ניטרלי; וכי אף אכן הטלפון הנידי של המבוקש הצבע על כך שהוא במקומות התאונה ובעת הימלטו בו בנתיב הבריחה המשוער, וכן העודדה שהמבחן אישר כי הוא שהחזיק ברכב ובטלפון בהם מדובר. בית המשפט דחה את טענות האלibi שטען המבוקש, וקבע כי המבוקש לא אמר אמת בחקירתו במשטרה ובבית המשפט כשיפר שככל לא יצא מהעיר טירה במועד האירוע. בנוסף, נקבע כי הפגיעה ברכבו של המבוקש מעידה על התאמה לפגיעה שנגמרה עקב התאונה, וכי על כך מעידה גם חוות דעתו של בוחן התאונה, שלפיו תואמים סימני הבלימה בכביש שבו הפגיעה ברכב. לך הטרפו אמירות עדים בנוגע למטרת נסיעתו של המבוקש, שסתרו את עדותו. בית המשפט קבע עוד כי סרט מצלמת האבטחה של מסעדה הנמצאת למרחק שני צמתים ממוקם התאונה, בו תועד רכב מסווג טנדר בשעה 8:55, אינו מראה ראייה מרכזית בתיק; זאת, שכן קיימת אפשרות שהרכב שהייתה מעורב בתאונה לא היה זה שתועד במלצת האבטחה. בית המשפט התייחס בהכרעת דין גם לסרט שחזור מטען המבוקש, השווה ללוחות זמינים ריאליים וכן לסרט אבטחה של חנות מכללת בה שהה המבוקש; סבר כי סרט השחזור נערך בנסיבות איטיות כדי לצרכי המבוקש, ודחה טענות אלibi בהתבסס על אלה.

ד. בגור הדין נדרש בית המשפט לתעבורה לחומרתה החברתית והמוסרית של עבירת ההפקלה, גם אם אין המפקיד אחראי לתאונה עצמה. כן נדרש בית המשפט לגילוי הצעיר של המבוקש ולניסיונו האישיות. סוף דבר, שנגזרו על המבוקש 20 חודשי מאסר בפועל; עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים; פסילת ראשון נήגא ל-12 שנים מיום שחרורו ממאסר; פסילת ראשון נήגא על תנאי ל-4 חודשים; וקנס בגובה 10,000 ש"ח או 80 ימי מאסר תמורה. במסגרת גזר הדין קבע בית המשפט לתעבורה, כי אין זכות המבוקש את חלוף הזמן ממועד האירוע נשא כתוב האישום ועד לניהול ההליך, שכן הוא שבקש מספר פעמים לדחות את הדיון ואף ניהל הוכחות.

ה. המבוקש עירער הן על הכרעת הדיון הן על גזר הדין בבית המשפט המחוזי מרכז-lod (עפ"ת 15-02-24396), והמשיבה עירערה מצדה על קולת העונש (עפ"ג 15-03-26273). בערעורו, שב המבוקש וכפר בהימצאותו במקום התאונה בזמן קרותה, וחזר על שתי טענות האלibi שהעליה בבית המשפט לתעבורה, בהתבסס על סרטי האבטחה מן המסעדה ומchnoot המכולת, וכן על שחזור מסלול נסיעתו ועל בדיקת הזמינים הרלבנטיים; במסגרת ערעור המשיבה נטען,

כי יש לקבוע שה המבקש עבר עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, אשר עניינה הפקה מודעת, להבדיל מהפקה ברשנות, וכי יש לגזר את דין של המבקש בהתאם. ביום 23.2.16 דחה בית המשפט המחויזי (הנשיא א' טל, השופטים ז' בוסתן ושי' בורנשטיין) את שני העורורים בפסק דין מפורט. נקבע, כי הכרעת הדיון מבוססת היבט על הריאות שהובאו לפני בית המשפט לתעבורה, וכי אין מקום להתערב במסקנתו, שלפיה עלה בידי המשיבה להoxic את המיויחס לבקשת כתב האישום. אשר לסרט האבטחה מן המסעדה ולתמונה שצולמה מתוך הסרט, נקבע כי לא ניתן להזותם בהם באיזה רכב מדובר. لكن נפסק, כי לא זו בלבד שאין הסרט מהו ראייה מרכזית בתיק, אלא שאין מדובר בראיה לבננטית כל עיקר וכי לא ניתן לבסס ממצא עליה; זאת במיוחד, משאישר בעל הרכב, מר חמדן פדילה בחקירותו הנגידית כי זיהה את הרכב כשלו רק כדי שיקבל את רכבו בהקדם; הרכב שבתמונה אינו רכבו ואין בו סולמות. בית המשפט המחויזי דחה את טענות המבקש בנוגע לסרט האבטחה מחנות המכולת, ואת הטענות שהעליה בגיןו למסלול נסיעתו ולפרק הזמן הרלבנטיים, ואישר את קביעות בית המשפט לתעבורה. נקבע, כי בצדκ פסק בית המשפט לתעבורה שהשוחר אותו ביצע המבקש נערך באופן מכון באיטיות ולכן לא ניתן לבסס עליו ממצא. הזכור, כי בית המשפט לתעבורה לא נתן אמון בעドתו של עובד בוחנות חלקו החילוף בגיןו למשך הזמן בו ביקש בוחנות, שאליה הגיע לאחר שעזב את חנות המכולת. ערעור המבקש על גזר הדין נדחה, וכמווה גם ערעור המשיבה בגיןו לקלות העונש. בית המשפט המחויזי קבע בהקשר זה כי המשיבה לא הoxicה שה המבקש היה מודע לפגיעה, ומשכך הרישה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, העוסק بما שהוא עליו "לדעת כי בנסיבות המקירה עשוי היה להיפגע אדם" בדיון סודה.

. על פסק הדין של בית המשפט המחויזי הגיע המבקש בקשה רשות ערעור לבית משפט זה. ביום 16.3.16 דחה בית המשפט את הבקשה (רע"פ 1892/16, השופט ס' ג'ובראן). בהחלטתו, לא קיבל בית המשפט את טענות המבקש שנגעו לחלוף הזמן בין האירוע נושא כתב האישום לבין פתיחת ההילכים בעניינו, אך שכונטען, מאבדת העונשה או עילוותה, וכן את טענותיו בגין חומרת העונש בהתחשב בכך שהאירוע התרחש בטרם תיקון פקודת התעבורה, שהחמיר בעבירות ההפקרה; בית המשפט ציין, כי הודגשו בפסקה חומרת העבירה עוד בפסק דין שקדם לתיקון.

. כשבוע לאחר דחיתה של בקשה רשות הערעור, הגיע המבקש ביום 24.3.16, בקשה למשפט חוזר ולצדה בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר. לאחר קבלת התייחסות המשיבה לנושא הרפואי שעלה בבקשתה לעיכוב ביצוע, לא נעתרתי (ביום 29.3.16) לבקשתה, וקבעתי כי המבקש יתיצב לריצוי עונשו ביום 31.3.16. במסגרת ההחלטה נאמר:

"ambil לטעת מסמורות, בפני המבקש משוכחה גבוהה לקבלת הבקשה למשפט חוזר לגופה. טענות המבקש נדונו בפניו שתי ערכאות ונדרחו, וכך גם בבקשתו לרשות ערעור בפני בית משפט זה. המבקש אינו טוען לראיות חדשות שלא עמדו בפני הערכאות השיפוטיות קודם לכך, או לנسبות חריגות המצדיקות חריגה נדירה מן המקובל על ידי עד של עיכוב ביצוע בנסיבות".

טענות המבקש

. המבקש, שהוא "אדם נורטטיבי פשוט ושומר חוק, לא עבר פלילי", בן 29, בעל עסק לזוגות רכב, היה במועד האירוע בן 23. המבקש מודיע לחריגותה של הבקשה, אך משוכנע לדבריו כי נגרם לו עייפות דין קיצוני "מן הסוג שתחשות

הצדק איננה יכולה להיות אדישה לו". בקשו מכוונת בעירה נגד הכרעת הדין אך גם נגד גזר הדין, והוא תוקפת את פסקי הדין בחזית רחבה. המבוקש שב וטוען כי בית המשפט לערורה "עקרף" שתי טענות אלבי שלו המשמשות, לדעתו, את הבסיס להרשעתו. טענת האליי הראשונה עלתה מראיות המשיבה עצמה: סרט מצלמת האבטחה מן המסעה והתמונה שצולמה מתוך הסרט. לדעת המבוקש, טעה בית המשפט כשקבע בהכרעת הדין כי "הסרט אינה ראייה מרכזית בתיק" (עמוד 56 להכרעת הדין). לטענותו, בסרט ובתמונה נצפה רכב המבוקש נושא בשעה 8:55 דרומית למקום התאונה שכוכoon נסיעתו צפונה, בעוד שההתאונה התרחשה בשעה 8:50. במלים אחרות, התאונה התרחשה דקוט לפני הגעת רכב המבוקש למקום התאונה. לטענת המבוקש, מדובר "בראייה מרכזית והאמפירית ביותר בתיק, ועקבותיה באבחת עט אינה ראייה"; טענת האליי השנייה מבוססת על סרט אבטחה מהנאות מכלול בעיר טירה אשר נבדק על ידי המשטרת והוגש בתיק, בו נצפה המבוקש רוכש מוצרים, משוחח כרבע שעה וועוזב את המכלול בשעה 8:41 ובידו כס קפה. לטענת המבוקש, ממש נסע לחנות חלקי החילוף ובה רכש מכסה לרדיאטור. לדברי המבוקש, הוא שהה בחנות 9:00 עד 9:45 דקות, קרוב לשעה 9:45. וכי עדותו של עובד החנות, עזב את החנות קרוב לשעה 9:45. מראיות אלו עליה, כך טוענת המבוקש, כי בשעה 9:00 עדין היה בעיר טירה, בעוד שההתאונה התרחשה בעיר טירה בשעה 8:50. המבוקש טוען כי עדות נוספת לכך שלא עזב את תחום העיר טירה היא מעצרו בעיר טירה בשעה 9:10.

ט. המבוקש מוסיף וטוען, כי טעה בית המשפט לטעורה בכל הקשור לעדותו כמעט ולא בקשר לחוות דעתו של היועץ הטכני בתחום התקשרות לעניין איון הטלפון הנידי שלו, שכן עד זה העיד כי "מהימנות האイונים זה לא בתחום שלי", כי אינו מסוגל לומר איפה המבוקש נמצא, וכי אינו יכול לשלוול שהמבחן היה במקום נוספים. לטענת המבוקש, תא כסוי של סקטור מגע לרדיוס של עד 3.5 קילומטר; המרחק בין הקצה הצפוני של העיר טירה לבין הקצה הדרומי-מערבי של העיר טירה הוא פחות מ-3.5 קילומטר בקו אויר. מצוי זה תומר בגרסת המבוקש (כמו גם בשתי טענות האליי שהعلاה), שלפיה לא עזב את תחום העיר טירה בעת האירוע. לחופין, חוות הדעת ועדות עד זה יוצרות ספק גדול בנוגע למקום הימצאות של המבוקש וכן טוען המבוקש כי יש לזכותו מחלוקת הספק. לטענת המבוקש, טעה בית המשפט כשמך את הכרעת דין על עדותו של הראייה, אף שעדותו לקתה בסתרות מהותיות בנוגע לתיאור הרכב הפוגע, שפעמים אף סתרו את ראיות המשיבה. כך למשל, לא הייתה לעד זה כל אפשרות טכנית לראות את התאונה מאחוריו בראי השמאלי של מכוניתו, שכן התאונה ארכה על הציר הדרומי-צפוני ואילו העד נמצא על הציר מזרח-מערב. בנוסף, העד תיאר את הנהג הרכב הפוגע חbos בכובע ומרכיב משקפיים שחומות, אך המבוקש נצפה בסרט האבטחה מן המכלול ללא כובע או משקפים. לטענת המבוקש, היה מקום לקבל את גרסתו לעניין חישובי הזמן והזמן, באופן המעלת ספקסביר בנוגע לאש灭תו. כן טעה בית המשפט כשתן את מלא המשקל לדוח בוחן התנועה, אף שהה נערך כארבע שנים לאחר התאונה.

ו. המבוקש טוען כי נגרם לו עיוות דין עבור למתן גזר הדין, בכך שבית המשפט לטעורה לא התיר לו להביא ראיות לעניין העונש; נדחו בקשנותו לזמן את קרבן העבירה כדי לחקורו בגין החשד שהעדים את נזקיי, באופן שהיה עשוי להפחית מעונשו של המבוקש, וכן בקשטו להheid את הרופא, רושם התעודה הרופאית. בכך קופחו זכויותינו, לטענותו. בנוסף, נוכח חלוף הזמן של כש שנים ממועד האירוע ועד הנה שבמהלכן לא עבר עבירה נוספת, טוען המבוקש כי העונש שהוטל עליו מאבד מכוח ההרתקעה שלו, במיוחד בהיותו אדם צער ונורמטיבי, ולא עבר פלילי, ומשנקבע כי לא הייתה לו מודעות שפגע באדם. לטענת המבוקש, העונש שהוטל עליו קיצוני נוכח נסיבות המקירה ונסיבותו האישיות, לרבות חלוף הזמן. לדעת המבוקש, בית המשפט לטעורה לא נתן דעתו לפרטים מהותיים; וכן, נפלו טעויות בהערכת המהימנות על ידו, בגין הממצאים ובפרשנות שנתן לעדויות. לטענת המבוקש, משנפסק כי לא הוכח שהיא מודעת לכך

שפגע באדם, נשפט הבסיס להרשעתו בעבירות ההפקה אחרי פגעה. המבוקש צירף לבקשתו את חוות דעתו של המומחה בדיני תעבורה, עורך הדין אשר ארבל.

יא. נכון האמור, עותר המבוקש להורות על קיומו של משפט חוזר או לזכותו מחמת הספק. לחלוfin, מבוקש להחזיר את התקין לבית המשפט לubyteורה לשמייעת קרבן העבירה והרופא שנותן את התעוודה הרפואית בטרם ייגזר העונש; לחלוfin לחלוfin מתבקש להקל בעונשו.

ביום 29.6.16 הגיע המבוקש בקשה להכריע בעניינו. בבקשתו נאמר, כי המבוקש יתום מאב, בן זקנים לאמו הסובלת מתחלאים רבים, תלואה בו נפשית וסיעודית.

תגובה המשיבה

יב. לדעת המשיבה בתגובהה, דין הבקשה להידחות, שכן המבוקש לא הצבע על עילה המצדיקה קיומו של משפט חוזר, לרבות לפי סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, וכן אין בסיס לזכותו לפי סעיף 31(ד) לחוק. לטענת המשיבה, הבקשה אינה חדשה; למעשה, טענותיו של המבוקש הן העתק נאמן של הودעת הערעור שהגיש לבית המשפט המחויז; טענותיו נדחו אחת לאחר פסק דין מנומך, ולא עליה בידי המבוקש להצביע על עילה המצדיקה בחינתן מחדש. מדובר, לדעת המשיבה, בטענות ערעוריות גרידא, שהיא על המבוקש להעלות במסגרת בקשה רשות הערעור שהגיש לבית משפט זה – אולם שם מיקד את טענותיו דווקא בחלוfin הזמן ובחומרת העונש שהוטל עליו. נטען איפוא, כי עסקינו בתיק שנדון בשלוש ערכאות ואין מקום לפתחו.

יג. לגופם של דברים, טענת המשיבה כי הכרעת הדין של בית המשפט לubyteורה מבוססת על ממצאי מהימנות שאושרו על ידי בית המשפט המחויז, וכן נדחתה בקשה רשות הערעור בבית משפט זה. הרשות המבוקש מבוססת על עדות של עד ראייה אובייקטיבי, שרדף אחר רכבו של המבוקש כדי לרשום את מספר הרכב שלו, וכן על איכון הטלפון הנידי של המבוקש אשר ממוקם באותו שעת התאוננה במקום התאוננה ובשעת ההימלטות – בניתוח הבריחה המשוער. בנוסף, דברי אי האמת של המבוקש, אמרות העדים בנוגע למטרת נסיעתו של המבוקש, וכן, חוות דעת הבוחן בנוגע להתאמת סימני הבלתי בכביש לרכבו של המבוקש – הובילו להרשעת המבוקש. אשר לטענה בדבר אי מתן אפשרות למבוקש להביא ראיות בשלב הטיעונים לעונש, טענת המשיבה כי נכון המשקל שהעניק בית המשפט לubyteורה לעבירות ההפקה, לא היה בטיעונו של המבוקש בדבר הנזקים שנגרמו לנפגע כדי להביא להקללה בעונשו. לדעת המשיבה, בקשה המבוקש אינה עומדת בתנאים המינימליים הנדרשים לצורך קיומו של משפט חוזר; טענותיו אינם מצביאות, ולוא במקצת, על חשימי שההרשעה גרמה לו עיוות דין, באופן המצדיך קיומו של משפט חוזר.

הכרעה

יד. לאחר עיון בבקשתו, בתגובה לה ובצרופות, אין בידי להיעתר לבקשתו. נאמר פעמים רבות, כי בסיסו של מוסד המשפט החוזר המuongן בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט עומדת השאיפה לייצור איזון בין שני ערכאים מרכזיים: ערע

3202/15 חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווה, ומנגד, עקרון סופיות הדיון והבטחת ודאות משפטית (ראו למשל, מ"ח 15 כהן נ' מדינת ישראל - הועדה המקומית לተכנו ובניה זמורה, פסקה טז (10.9.15)). בכך נשתנה מוסד המשפט החוזר מהלכי הערעור ה"רגילים" על פסקי הדיון של הערכאות הדיוניות (מ"ח 1282/16 שקלים נ' מדינת ישראל, פסקה כא (26.6.16); מכאן גם נDIRותו, לאחר שלוש ערכאות נדרשו לנושא. איזון ראוי בין הערכים, והascal הישר, מחיבים שמשפט חוזר לא יתקיים רק ממשום שנידון מתקשה להשלים עם הרשעתו, אלא בהתקיים אחת העילות שמנה החוקק (מ"ח 12/5639 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (27.2.13)). ברי, כי בנושא שנבדק במספר בתי משפט לדרגותיהם תחולש הנטיה ליתן משפט חוזר, כדי למנוע שהליכי משפט ייגרו לאין קץ. נקודת המוצא היא איפוא כי ההליך הפלילי הרגיל, שבמסגרתו רשאי נאשם שענינו ידונם לפני שתי ערכאות, ולעתים שלישי, אפשר בירור לעיל של האמת ועשית הצדיק, ומשפט חוזר הוא החורג לכלל (מ"ח 16/226 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה יג (29.6.16)). אין עסוקין בהליך נוספת של ערעור על פסק הדיון בו תינתן ל厰בוקש "הזרמנות נוספת" לטבות גרסה שונה או משופרת מה שקרה בלשון העם "מקצת שיפורים" (מ"ח 13/3139 רחמיין נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (25.2.14)).

טו. הבקשה דנא מושתתת על העילה החוקקה בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, והוא "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין". סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט נועד להרחיב את גדרי סמכותו ואת שיקול דעתו של בית המשפט בבואו להחליט אם להורות על קיומו של משפט חוזר. זו "עלית סל", שאינה כוללת יסודות מוגדרים אלא רקמה פתוחה, והיא ליתן מענה לפגם דיוני שורשי שנתגלה בהליך הפלילי, באופן המערער את יסודות הרשעה. בבואו לדון בבקשת משפט חוזר על פי סעיף 31(א)(4) משקיף בית המשפט ב"מבט על" על ההליך כולו, ובוחן האם מדובר במקרה חריג במיוחד בו קם חשש להרשעת אדם חף מפשע (השו מ"ח 12/1564 פרח נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.8.13), להלן עניין פרח). המונח "עיוות דין" המופיע בסעיף זה עmons, ותכליתו היא האיזון בין הרצון לעשות צדק עם המבוקש לתקן טעות שנפלה לכארה בהרשעתו, לבין עקרון סופיות הדיון; אין בסעיף 31(א)(4) דרישת לקיומו של פוטנציאלי לשינוי בתוצאות המשפט. ואולם, בעבר עמד בית משפט זה במספר מקרים הוכחו של פוטנציאלי – ואף פוטנציאלי ממשי – לשינוי תוכנות המשפט, גם בהקשרו של סעיף זה (ראו למשל, מ"ח 12/4811 אלקדר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (2.5.13) והאסמכתאות שם).

טז. כאמור, לאחר שעינתי בבקשת המשיבה, הגעתו לכלל מסקנה כי המבוקש לא הצליח להניח תשתיית ראייתית ממשית להוכחת עילה המצדיקה קיומו של משפט חוזר. ל厰בוקש ניתנו "שלושה ימים" שיפוטיים, בשלוש דרגות השיפוט. טענות האלibi שהעליה נבחנו לעומק, ונקבע כי המשיבה הוכיחה שהմבוקש ביצע את המיחס לו בכתב האישום, על פי ראיות. עתה חוזר המבוקש על טענות אלה ומבקש שנבחן אותן שוב. אלא שעילה זו אין מטרתה ערעור נוסף, בדיקה נוספת של העובדות אשר שימושו יסוד להרשעת המבוקש, על יסוד טענות שקיבלן מענה בעבר. טענות נוספות, מובהקות אין ראיות להתרבר במסגרת משפט חוזר (השו: עניין פרח, שם), ואין איפוא מקום לדון בהן לאחר שבית המשפט לטעורה הכריע בהן, אף בית המשפט המחווי חיה דעתו כمفорт.

יז. גם לגופו של עניין, מתקשה אני להלום את טענות המבוקש. כאמור, טענות האלibi של המבוקש נדונו ונדחו לגוף; הרשעתו על ידי בית המשפט לטעורה התבבסה בעיקר על עדות עד ראייה שנמצא מהימן ונטול משוא פנים, אשר היה עד לתאונת ורשם את מספר הרכב בו נаг המבוקש בעת הפגיעה, וכן על בסיס ראיות נוספות כמו חוות דעתו של בוחן התנועה אשר הצבעה על התאמנה בין סימני הבלימה על הכבש לפגיעה ברכב בו נаг המבוקש, אמרותיהם של עדים נוספים ואיICON הטלפון הנידי של המבוקש. בית המשפט המחווי אישר את הכרעת הדיון של בית המשפט לטעורה ולא

מצא מקום להתערב במקרים שקבוע, ואו מקום לשוב לכך:

"העלאה מחדש מחדש של טענות - עובדותיות ברובן - אשר נדנו בהרחבה בערכאות הקודמות, מזילה את היליך והופכת אותו למעין הליך ערורי; ולא היא. המשפט החוזר הוא הליך חריג שבחריגים, השמור לקרים בודדים אשר מצדיקים זאת" (מ"ח 4620/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (29.11.15)).

יח. אף אין לומר שנgrams לבקשת עיות דין בשל כך שנדחתה בבקשתו להביא עדים בשלב הティיעון לעונש. אפילו י'קבוע כי נפל בכך פגם - ואני אומר כך בהכרח - החלטה על משפט חוזר אינה יכולה להשען אף על המסקנה כי בשלב כלשהו בהליך המקורי נפלו פגמים, אלא שדרוש חשש ממשי כי הלו הוי חמורים עד כדי הרשעה בדיון של מי שלא חטא, או עונש בלתי מידתי בעיליל. לא זה המצב במקרה דנא.

יט. כאמור, המבקש סומך ידיו גם על סעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט שענינו:

"31(ד) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא או הרכב כאמור, רשאי, בהסכמה היועץ המשפטי לממשלה, להורות על זכויות של נידון אם נוכח כי נתקימה אחת העילות למשפט חוזר כאמור בסעיף קטן (א), אך לאור נסיבות העניין אין תועלת בקיומו של משפט חוזר".

ה המבקש לא פירט כיצד נכנס עניינו בוגדר סעיף זה. בהיעדר עילה המצדיקה קיומו של משפט חוזר, ממילא אין עניינו של המבקש נכנס לוגדר סעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט, המאפשר להורות על זכויות של נידון אשר נתקימה לגבי אחת מהଉילות למשפט חוזר, "אך לאור נסיבות העניין אין תועלת בקיומו של משפט חוזר" (השו ל מקרה בו נעשה שימוש בסעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט: מ"ח 8114/12 כהן נ' מדינת ישראל (10.6.13)).

כ. לא אוכל לסימן מבלי שادرש בקצרה למיוחת העבירה בה הורשע המבקש: הפקה אחרי פגעה. הערך המוגן בעבירות ההפקה מקורו ב"(ה)חוובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסיעו לנפגע, לדאג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 09/5867 קרביאשוויל נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דין של השופט א' פרוקציה (22.6.10), להלן עניין קרביאשוויל). וכבר כתבתי בעבר כי

"בנסיבות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל עורך זה, המגלם את עקרון הסולידיריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, בטוי בדיון, והפר מחובبة מוסרית גרידא לחובבה משפטית, מעין "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בممد מחמיר (בممد אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונת

חומרה מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונת (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל [פורסם בبنוב] (2006)). בשל הערך המוסרי-חברתי המעוגן בעבירה זו, לצד התכליות החשובה של הבאת עבריינים לדין, נקבע בדיון עונש חמmir, שאף הוחמיר מאוד ביטקוון החוק מס' 101 בתשע"ב-2011. אף ההחלטה ה策טרפה למגמה זו בהציבה רף ענישה חמmir בעבירות מעין אלה" (ע"פ 1789/14 נחמייה נ' מדינת ישראל, פסקאות כ-כח (22.10.14).

בדומה לנכwb עובר לתיקון פקודת התעבורה:

"ערך חי" האדם וקדושת בטחון הגוף והחים הם מן הערכים העיקריים שעל הענישה לקחתם בחשבון (ע"פ 5729/09 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.4.27); ע"פ 4688/09 ראב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.12.09); ע"פ 865/09 חממד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.12.09)). תופעת הקטל בכבישים, והזולול העמוק בחיה אדם המשתקפת בתרבות הנήיגה הקלוקלת המאפיינת את הנהגים הרכב בכבישים ישראל, מחיבת לנוקוט יד קשה בתופעות אלה" (ענין קרביאשוויל, פסקה 9).

כאמור, המבקש הורשע בגין הפקירה אחריו פגיעה עוד לפני תוקנה פקודת התעבורה. צוין, כי כניסה לחוק של החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101, התשע"ב-2011 הביאה להחמרה משמעותית של הענישה בגין עבירות הפקירה אחריו פגעה, אך שנקבע מדרג ענישה בהתאם למצב הנפשי שנלווה להפקירה. נעשתה במסגרת תיקון הבדיקה בין מצב בו עבירת הפקירה בוצעה תוך מודעות כי נפגע אדם (סעיף 64א(ב)), שהעונש המרבי בצדו הוא שבע שנים מאסר, למצב שבו היה על המפקיר לדעת כי בתאונת נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם (סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה), שהעונש המרבי בצדו הוא שלוש שנים מאסר (ראו ע"פ 3754 גורמן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.11.14) והאסמכתאות שם). התקון אף החריר עם מבצע העבירה ככל שכটוצאה מן התאוננה נהרג אדם או נגרמה לו חבלה חמורה (סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה) (ראו דיוון במידת העונש הראו למפקיר נפגע למשל בע"פ 6864/14 ענאי נ' מדינת ישראל (8.3.15)). הנה כי כן, גם על פי אמת מידת חממירה זו, לא מוצה הדין עם המבקש, אשר הורשע על פי הנוסח היישן של העבירה, והעונש שהוטל עליו אין בו כדי להצדיק התערבות בגדרי משפט חזר.

כאמור, חושנתי כי המבקש לא הוכח כי קיים חשש ממשי לעיוות דין בהרשעתו או בעונש שהוטל עליו. אין נותר איפוא לבקשה למשפט חוזר.

ניתנה היום, ה' בתמוז התשע"ו (11.7.2016).

המשנה לנשיאה